

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: F. O.**, proti **žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 7. 2004, č. j. 29 Ca 388/2002 - 38,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 7. 2004, č. j. 29 Ca 388/2002 - 38, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2004 byl odmítnut návrh žalobce (dále též „stěžovatel“) na obnovu řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 Ca 388/2001.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel dne 1. 4. 2004 kasační stížnost, v níž se domáhá přednostního ustanovení advokáta podle § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Na žádost stěžovatele o ustanovení advokáta soudem reagoval krajský soud tak, že dne 14. 5. 2004 vyzval stěžovatele k předložení vyplněného Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro ustanovení zástupce. Uvedené potvrzení podle obsahu spisu

nebylo stěžovatelem krajskému soudu zasláno, z podání došlých soudu po 2. 6. 2004, kdy stěžovatel byl k předložení uvedeného potvrzení vyzván, není zcela zřejmé, proč stěžovatel výzvě soudu nevyhověl.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 15. 7. 2004, č. j. 29 Ca 388/2002 - 38, byl návrh stěžovatele na ustanovení zástupce pro řízení před soudem zamítnut. V usnesení je dále uvedeno, že podle § 55 odst. 4 s. ř. s. se od odůvodnění tohoto usnesení upouští a bylo dáno poučení, že proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s. à contrario).

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. s poukazem na to, že napadené usnesení nezákonně odporuje ustanovení zaručeného práva podle článku 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a sociálně právní pomoci podle zákona č. 100/1988 Sb. Vyslovuje přesvědčení, že proti rozhodnutí soudu jsou opravné prostředky přípustné.

Nejvyšší správní soud se především zabýval otázkou, zda proti napadenému usnesení jsou opravné prostředky přípustné či nikoliv. Krajský soud svoje poučení odůvodnil poukazem na ustanovení § 53 odst. 3 s. ř. s., podle něhož proti rozhodnutí soudu jsou opravné prostředky přípustné, jen stanoví-li tak tento zákon. Podle hlavy III s. ř. s. mezi opravné prostředky patří kasační stížnost a obnova řízení. Podle § 102 s. ř. s. kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak. Jinak je stanoveno v § 104 s. ř. s., podle něhož je nepřipustná kasační stížnost ve věcech volebních a ve věcech místního referenda, kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí, dále je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, jímž se pouze upravuje vedení řízení, nebo které je podle své povahy dočasné. Kasační stížnost není konečně přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. V daném případě se podle názoru Nejvyššího správního soudu nejedná o žádný z uvedených případů nepřipustnosti kasační stížnosti, nutno proto připustit, že kasační stížnost je proti napadenému usnesení přípustná.

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že v dané věci není vázán důvodem kasační stížnosti, v níž se stěžovatel dovolává ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud má zato, že těmito důvody není vázán, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění (§ 109 odst. 3 a § 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.).

Krajský soud v Brně napadené usnesení ze dne 15. 7. 2004, jímž návrh žalobce na ustanovení zástupce zamítl, neodůvodnil, jen uvedl, že toto usnesení nemusí obsahovat odůvodnění a odkázal v tomto směru na § 55 odst. 4 s. ř. s. Podle uvedeného ustanovení nemusí usnesení, jímž se řízení nekončí a jímž se nikomu neukládá povinnost, obsahovat odůvodnění. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že rozhodování o žádosti stěžovatele o ustanovení advokáta soudem pro řízení o kasační stížnosti je samostatným řízením

o uvedené žádosti, takže rozhodnutím soudu, kterým byl návrh na ustanovení zástupce pro řízení před soudem zamítnut, se takovéto řízení končí. Z tohoto důvodu musí proto takovéto usnesení obsahovat odůvodnění. Ustanovení § 55 odst. 4 s. ř. s. přitom ponechává na úvaze soudu, zda za takové situace usnesení odůvodnit či nikoliv. Nejvyšší správní soud má za to, že usnesení, jímž se zamítá návrh na ustanovení zástupce, by odůvodnění obsahovat mělo, neboť účastník by měl alespoň rámcově seznat, co vedlo soud k tomu, že jeho návrhu nevyhověl. To platí tím spíše, že usnesení, jímž se zamítá návrh na ustanovení zástupce, není toliko usnesení upravující vedení řízení, a proti němuž není kasační stížnost přípustná, ale jde o usnesení sice procesní povahy, ale takové, jímž se nepochybně ovlivňuje další postavení účastníka v přezkumném řízení soudním a zasahuje se tak do jeho práv. Jak již bylo vyloženo, jde o usnesení, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a i soud rozhodující o kasační stížnosti by měl seznat, jaké důvody vedly krajský soud k zamítnutí návrhu, což platí zejména v případech, v nichž rozhodnutí soudu závisí na posouzení, zda jsou splněny zákonné podmínky pro možnost vyhovění návrhu tak, jak je tomu i v případě ustanovení § 35 odst. 7 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v řízení, v němž rozhodnutí soudu o podaném návrhu je vázáno na splnění zákonných podmínek, musí usnesení o zamítnutí takového návrhu obsahovat odůvodnění, a nejde tudíž o případ aplikace § 55 odst. 4 s. ř. s. Absence odůvodnění takového rozhodnutí způsobuje totiž jeho nepřezkoumatelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pro níž je třeba takové rozhodnutí zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Na krajském soudu bude, aby z hlediska ustanovení § 35 odst. 7 s. ř. s. znovu žádost stěžovatele posoudil a své rozhodnutí o ní odůvodnil, jsa vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu